

An illustration of a person's legs from the waist down, wearing bright blue denim jeans with a pink circular patch on the right thigh and yellow sneakers with white soles. The person is standing on a dark purple skateboard. The background is a vibrant pink with faint white stars and hearts. The text is presented on white, torn-edge paper scraps.

KELLY
ORAM

Het

Libby
Garrett

Project

OH LA LA

KELLY
ORAM

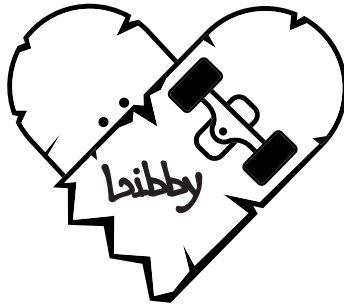
Het

Libby
Garrett
Project

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Gwen Jackson is een sexy beest. En ik kan het weten, aangezien ik de afgelopen achttien uur heel dicht bij elke centimeter van zijn heerlijke, schitterende lijf ben geweest. Los van zijn sixpack, zijn perfecte borstspieren en zijn strakke kontje is hij zo lang als een basketballer, met een romig bruine huid en lichtgroene ogen. En als hij glimlacht, krijgt hij van die kuiltjes in zijn wangen die je de neiging geven om erin te knijpen.

Geloof me, hij is fysieke perfectie.

Terwijl hij de deur van de mobiele telefoonwinkel voor me openhield, drukte hij me een telefoon in de hand, en toen liep hij achter me aan de stoep van het winkelcentrum op. Ik geloof dat hij iets over mijn nieuwe toestel zei, maar ik hoorde het niet. Mijn brein was nog steeds bezig met afgelopen nacht. En vanochtend. En een uur geleden...

Ik had Owen verteld dat mijn ouders dit weekend in de bergen zouden doorbrengen, en gisteravond stond hij ineens op de stoep met de mededeling dat hij zijn wilde kat miste en bijles nodig had. Die bijles heb ik hem gegeven; de hele nacht, tot ver in de ochtend.

Hij streek lichtjes met zijn vinger over mijn arm. 'Waar denk je aan, wilde kat?' Zijn lage, gladde stem klonk als gevaarlijk gespin, en met een ruk ontwaakte ik uit mijn dagdromen.

Meestal probeer ik me bij hem in te houden, want hij is zeg maar 'bang om zich te binden' en zou meteen terugvluchten naar zijn universiteit vol mooie meiden als hij wist hoe gek ik op hem ben. Maar ik kon niet voorkomen dat er een glimlach over mijn

gezicht kroop. ‘Ik bedacht net dat ik alle geluk van de wereld heb. Bedankt voor de telefoon.’

Ik stak mijn nieuwe telefoon omhoog en maakte een foto van Owen voor mijn contactenlijstje. Terwijl ik zijn nummer invoerde, werd zijn grijns ondeugend.

‘Het was het minste wat ik kon doen.’

Dat was waar. Hij was degene die me had getackeld en in de jacuzzi had gegooid, volledig aangekleed en met mijn telefoon in mijn zak. Het was zijn schuld dat mijn telefoon naar z’n mallemoer was, en anders dan hij zou ik me nooit een nieuwe kunnen veroorloven.

‘Dus,’ vroeg hij op weg naar zijn auto, ‘zin om naar huis te gaan en nog een beetje pret te maken? Ik heb niet meer zo veel tijd voor ik terug moet.’

Ik pakte zijn hand voordat hij van de stoeprand kon stappen. ‘Wacht. Jo’s is hiernaast.’

Hij trok zijn hand los, maar bleef staan en keek naar de etalage naast die van de telefoonwinkel. ‘Die koffietent?’

‘Niet zomaar een koffietent. Jo’s Cup o’ Joe. Mijn favoriete tent. Ik kan er niet langs lopen zonder er even naar binnen te gaan.’

Owen keek de parkeerplaats rond en bekeek de klanten in de koffietent. Aangezien het al te laat was voor de lunch en nog te vroeg voor het avondeten, was het er behoorlijk uitgestorven. Toen Owen dat zag, ontspande hij zich. Ik begreep die spanning niet, maar stelde er ook geen vragen over. Zo was hij altijd al geweest. Zo’n populaire gast, maar hij hield niet van drukte. Hij was liever alleen, en onze tijd samen brachten we ook altijd met z’n tweeën door. Niet dat ik het erg vond om met hem alleen te zijn.

Grijnzend hield hij de deur voor me open. ‘Nou, als het je lievelingstent is, dan moeten we maar even naar binnen. Ik kan ook wel een kop koffie gebruiken.’

Jo’s was tegenwoordig zo’n beetje mijn tweede thuis. Ik kwam er al jaren, maar zo’n zeven maanden geleden was mijn beste vriendin

Avery hier gaan werken, en nu kwam ik er bijna dagelijks.

Ik herkende de twee mensen die aan het werk waren. De jongere vent was de manager. Hij was maar een jaar of twee ouder dan ik en best sexy, op een nogal ruige manier, maar hij was niet degene naar wie ik keek terwijl Owen en ik naar de toonbank liepen. Bij de espressomachine achter hem was zijn collega bezig, een oudere Indiase vrouw die Owen bijna uitkleedde met haar ogen. Ze moest al richting de veertig gaan, maar toch bekeek ze Owen schaamteloos, en dat terwijl ik pal naast hem stond. Gezien Owens perfecte mannelijke voorkomen kon ik het haar niet kwalijk nemen, maar toch kwam ik in de verleiding om haar de ogen uit te krabben.

Gelukkig stapte de jongeman naar voren om onze bestelling op te nemen. Bij de toonbank leunde ik tegen Owen aan en wierp een geërgerde blik op de nog steeds starende cougar bij de espressomachine. Toen mijn arm die van Owen raakte, stapte hij een stukje opzij en leunde tegen de toonbank, waardoor ik bijna mijn evenwicht verloor.

Ik hield een zucht binnen. Meer nog dan aan drukte had Owen de pest aan alle openbare uitingen van genegenheid. Achter gesloten deuren kon hij niet van me afblijven, maar als we ergens heen gingen, hield hij afstand. Ik hield mezelf voor dat hij gewoon verlegen was, dat hij gewoon op zijn privacy gesteld was. Ik hield mezelf voor dat hij gewoon geen aandacht wilde omdat hij die als ster van zijn universiteitsbasketbalteam altijd al zo veel kreeg. Ik hield mezelf dat steeds opnieuw voor. Maar toch verkrampde er iets in mijn buik elke keer als hij onze relatie geheim wilde houden.

Owen zag mijn frons en haalde wat geld uit zijn portemonnee. 'Ik trakteer.' Op gedempte toon voegde hij eraan toe: 'Dat heb je wel verdiend, aangezien ik je vandaag zo heb uitgeput.'

Mijn buik ontspande en ik glimlachte. 'En afgelopen nacht.'

'Dat is zo,' zei hij, en hij kneep zijn ogen tot spleetjes alsof hij zich alle details van afgelopen nacht herinnerde. 'Dus vandaag krijg je je koffie van mij.'

‘Geen koffie,’ zei een lage stem, die zowel Owen als mij verbaasde. Avery’s manager stond fronsend naar ons te kijken. Hij had kennelijk geen behoefte om over onze wilde nacht te horen terwijl hij op onze bestelling wachtte. Toen hij eenmaal onze volledige aandacht had, knikte hij naar mij. ‘Ze wil de karamel-appelcider.’

Of hij zich nu aan me stoorde of niet, ik glimlachte naar hem. Natuurlijk wist hij wat ik wilde drinken – hij maakte al jaren dezelfde bestelling voor me klaar – maar ik vond het leuk dat hij het hardop zei. De service hier was geweldig.

Owen was er veel minder van gecharmeerd. Met samengeknepen ogen bekeek hij de koffieman van top tot teen. Hij was niet onder de indruk. Avery’s manager was klein voor een man – maar een stukje langer dan ik – en een beetje aan de magere kant. Owen zou hem kunnen pletten als een insect als hij wilde. De koffieman zag er best aardig uit; mooie donkere ogen en donker haar, kortgeschoren. Maar als hij naast Owen stond? Nou, het was niet echt eerlijk om die twee te vergelijken. Het was niet eerlijk om wie dan ook met Owen te vergelijken.

Owen keek naar het ringetje in zijn wenkbrauw en toen naar zijn gave sleeves. De tatoeages begonnen bij zijn polsen en verdwenen onder de mouwen van zijn Jo’s-T-shirt. ‘Ben je soms een of andere enge stalker?’ vroeg Owen nors.

De kaakspieren van de koffieman spanden zich aan. Ik voelde plaatsvervangende schaamte, maar moest ook een beetje grijnzen. Mijn hart bonsde van Owens reactie. Hij deed bezitterig. Dat gaf me hoop.

‘Je jaloezie staat genoteerd en wordt op prijs gesteld,’ zei ik tegen Owen, ‘maar doe niet zo stom. Hij is geen engerd. Ik kom hier gewoon heel vaak, en ik bestel altijd hetzelfde.’ Ik schonk de vent achter de toonbank mijn liefste glimlach, in de hoop daarmee Owens belediging te verzachten. ‘Sorry voor het gedrag van mijn vriend. Hij is sporter. Je weet hoe die zijn. En je zat goed met die karamel-appelcider.’

Zijn gezicht ontspande een beetje. ‘Met kaneel en nootmuskaat, toch?’

Ik lachte. ‘Precies, Koffieman. Laat maar komen.’ Ik trommelde met mijn vingers op de toonbank en knipoogde naar hem. ‘*S’il vous plaît*, met een kersje erbovenop.’

Mijn speelse ‘alsjeblieft’ brak de spanning zodanig dat de vent achter de toonbank naar me grijnsde. Die glimlach onthutste me een beetje, om twee redenen. Eén: hij was altijd zo serieus. Hoe vaak ik hier ook al was geweest, ik had hem nog nooit zien lachen. En twee: het was een prachtige glimlach die ook zijn ogen bereikte en zijn normaal zo strenge gezicht verzachtte. Het maakte hem jongensachtiger, een paar jaar jonger dan hij leek.

Ik kon niet anders dan breed teruggrijnzen. ‘Zo hé. Die glimlach zou je vaker moeten inzetten. Hij drijft je marktwaarde behoorlijk op, als je snapt wat ik bedoel.’

Er schoot verbazing door zijn ogen, en Owen sputterde: ‘What the fuck, Libby?’

‘Wat?’

‘Waarom flírt je met die loser?’

De kwade blik die Owen me toewierp, maakte me blijer dan ik kan beschrijven. Mijn hart gonsde weer. Het was niet de bedoeling geweest om hem boos te maken, maar ik was dolblij met de woede die van hem afsloeg. Ik had niet beseft dat ik hem jaloers kon maken.

Ik nam een opstandige houding aan en wuifde zijn bezorgdheid weg. ‘Dat was geen flirten. Ik benoemde alleen maar een feit.’ Ik gebaarde naar de vent achter de toonbank. ‘Heb je die glimlach gezién? Zo mooi, het is bijna een massavernietigingswapen.’

Avery’s manager, de stoere jongen, deinsde achteruit, geschokt door het compliment. ‘Serieus,’ zei ik tegen hem. ‘Glimlach wat vaker. Ik garandeer je dat je foaienpot dan verdriedubbelt, Koffieman.’

‘Ik heet Adam,’ flapte hij er ineens uit.

Ik was weer onthutst. Hij keek me aan alsof hij vast van plan

was om ervoor te zorgen dat ik hem echt zag staan. Iets aan zijn sturende blik intrigeerde me. Iets zorgde ervoor dat ik met hem wilde blijven praten. Na een nadrukkelijke blik op zijn naambordje grijnsde ik weer. ‘Dat zie ik, Koffieman.’

Owens hand werd een vuist en zijn armspieren verstrakten zo dat het er haast pijnlijk uitzag. Ik vond het leuk dat hij jaloers was, maar ik wilde hem niet kwetsen, dus legde ik mijn hand op zijn arm en zei tegen Adam: ‘Doe je er een grote zwarte koffie bij voor dit schitterende exemplaar van mannelijke perfectie? En twee vetarme zemelenmuffins?’

Iets van het licht verliet Adams ogen, maar Owen ontspande zich.

‘Cafeïnevrij,’ zei Owen, en hij trok zijn neus op. ‘En maak van een van die muffins maar een walnootbrownie. Zij moet het misschien met die gezonde troep doen, maar ik hoef niet mee te lijnen.’

Ik hapte naar adem. Het was geen geheim dat ik problemen had met mijn gewicht – iedereen met ogen kon dat zien – maar Owen had er nooit eerder echt iets over gezegd. Tot nu toe hadden we die olifant altijd onder het bed gelaten, hadden we allebei ons best gedaan om te negeren dat ik nooit zo in vorm zou zijn als hij. Hij had niet gezegd dat ik dik was, niet letterlijk, maar toch deed het pijn.

Ik voelde een intense blik, keek op en bloosde toen ik Adam aandachtig naar me zag kijken. Er was veroordeling in zijn ogen te zien.

Ik keek door het raam naar buiten.

‘Anders nog iets?’ vroeg Adam. Zijn stem klonk gespannen en hij sloeg zo hard op de knoppen van de kassa dat het me niet zou verbazen als ze stuksprongen.

Ik wist niet waarom hij zo boos was, maar het bezorgde me een opgelaten gevoel. Mijn longen waren verstrakt en iets binnen in me voelde aan alsof het op knappen stond. Ik had even tijd nodig om me te herpakken. ‘Ik ben zo terug.’ Ik ontsnapte naar het dames-toilet zonder nog naar hen te kijken.

Terwijl ik koud water in mijn gezicht gooide om mijn ogen te laten ophouden met prikken, ging de deur open en stapte er iemand naar binnen die veel te lang en veel te mannelijk was voor de damestoiletten, en hij draaide de deur achter zich op slot. Toen Owen achter me kwam staan, keek ik boos naar hem via de spiegel en droogde mijn gezicht met een papieren handdoekje.

Owen sloeg zijn armen om mijn middel en drukte me tegen zijn borst. ‘Sorry, schat,’ fluisterde hij met zijn mond tegen mijn nek.

Zijn lippen waren magisch. Ze verwarmden me, lieten mijn huid tintelen overal waar ze me aanraakten en hadden het vermogen om mijn brein in pap te veranderen. Op die manier kon Owen altijd met van alles weggkomen. Maar deze keer was ik echt gekwetst.

Fronsend keek ik weer naar zijn spiegelbeeld, vechtend tegen een huivering. ‘Je kunt je niet elke keer als een gigantische zak gedragen en dan denken dat je alles kunt goedmaken met een zoen.’

Hij wreef met zijn lippen langs mijn nek, sleepte zijn warme adem over mijn huid en kustte het gevoelige plekje vlak achter mijn oor. ‘Libs, ik meende het niet. Ik was kwaad. Die magere eikel probeerde je te versieren terwijl ik pal naast je stond. Toen je begon te rug te flirten, flipte ik. Sorry, schatje. Je weet dat ik niet echt zo denk.’

Ik wilde hem geloven, maar achterlijk was ik nooit geweest. Mijn vervloekte briljante brein liet me die leugen niet slikken. Ik draaide me in zijn armen om zodat ik hem kon aankijken. Hij was zo lang dat hij heel ver weg leek. ‘O nee?’ vroeg ik.

Hij begon te pruilen. ‘Katje...’

Ik beet op mijn wang om mezelf eraan te herinneren dat ik kwaad op hem was. Maar als hij me zo aankeek... en me katje noemde...

Owen tilde me op en zette me op het wastafelmeubel alsof het niets voorstelde, alsof het hem amper kracht kostte. Hij porde mijn benen uit elkaar en stapte ertussen, terwijl zijn handen om mijn middel gleden. ‘Je weet hoe dol ik ben op dit lichaam, Libby. Volgens mij heb ik dat het afgelopen jaar vaak genoeg bewezen.’

Hij boog zijn hoofd en begon mijn hals te zoenen. Het was he-

mels. En het was hels. ‘Als je zo dol bent op mijn lichaam, en als je niet wilt dat ik met andere jongens flirt, waarom wil je mijn vriend dan niet zijn?’

Zoals meestal gebeurde, verpeste die vraag de stemming.

Owen stapte met een zucht achteruit en blikte met een behoedzaam gezicht op me neer. ‘Schatje, daar hebben we het over gehad. Het is nu gewoon geen goed idee. Zolang jij nog op de middelbare school zit en ik aan de UVU studeer, zou een vaste relatie alles veel te ingewikkeld maken. We hebben iets goeds samen. Wil je dat verpesten met zo’n stom langeafstandslabel?’

Lange afstand? De UVU was amper twintig minuten rijden. Avery en Grayson deden het ook, zonder problemen. Maar ik wist dat het geen zin had om met hem in discussie te gaan, dus zei ik wat hij wilde horen. ‘Nee.’

De leugen werkte. Zijn glimlach werd weer oprecht en hij begon met zijn handen over mijn bovenbenen te wrijven. Ik huiverde, ondanks mijn teleurstelling.

‘Laten we gewoon de rest van het jaar afwachten,’ zei Owen. ‘Dan kijken we wel wat er gebeurt als jij en Avery in de herfst naar de universiteit komen.’

Ik wist maar al te goed dat hij me afscheepte. Hij was niet van plan om zijn relatie met mij monogaam te maken. Zelfs niet als ik straks aan dezelfde universiteit studeerde als hij en in een studentenhuus op een paar minuten lopen van zijn huis woonde. Maar wat kon ik doen? Als ik dit spel niet volgens zijn regels speelde, zou hij het uitmaken.

‘Oké, maar je kunt vannacht thuis slapen en morgen langskomen, als mijn ouders terug zijn. Je hoeft mijn vriend niet te zijn, maar je kunt in elk geval met ze kennismaken.’

Hij zuchtte weer. ‘Je weet dat dat niet kan. Ik heb je al verteld dat ik morgen iets heb.’

Mijn verraderlijke brein vroeg zich af of dat ‘iets’ een date met een ander meisje was.

‘Maar ik hoef niet nu meteen weg. Eigenlijk...’ Owen drukte zijn mond op de mijne. Na een heftige zoen waarvan mijn hart tekeering, grijnsde hij tegen mijn lippen. ‘Nu weggaan is wel het laatste wat ik wil.’

Hij greep mijn heupen vast, trok me stevig tegen zich aan en boog zich naar me toe om me vuriger te zoenen. Het begon echt warm te worden op die dames-wc, heel snel. Niet dat ik niet in ben voor een beetje Bouquet-romantiek – vooral niet met Owen Jackson, Sexy Beest, in de hoofdrol – maar in een openbaar toilet? Dat is walgelijk. ‘Owen, wacht.’

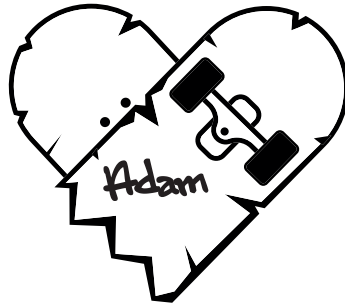
‘Ik wil niet wachten.’ Owens handen kropen onder mijn shirt en dreigden het uit te trekken terwijl zijn mond verder langs mijn hals omlaagging, op weg naar mijn borsten.

Oké, het damestoilet bij Jo’s was best fraai – met mooie tegels, een wastafelmeubel en een kunstplant in de hoek – maar het bleef een toilet. ‘Niet hier, Owen. Ik kijk regelmatig naar Discovery Health. Ik weet wat voor akeligs er allemaal in openbare toiletten rondzweeft; zelfs in schone zoals deze.’

Owens reactie was een grom. Hij trok mijn benen om zijn heupen. ‘Ik wil je zo graag, wilde kat.’

Zijn intensiteit was bedwelmend. Na nog een paar zoenen staken zijn handen me in brand en gaf ik toe. ‘Ze hebben hier een personeelsruimte,’ zei ik hijgend. ‘Achterin. Ik ben er weleens met Avery geweest. Er komt haast nooit iemand. Er staat een bank.’

Owen had geen verdere uitleg nodig. Na nog een hartstochtelijke zoen pakte hij mijn hand, opende de deur en gluurde naar buiten. Toen de kust veilig was, slopen we naar de achterkant van de koffietent.

Waarom vallen meisjes altijd op klootzakken? Echt, alle meisjes – knap, onopvallend, aardig, gemeen, onzeker, zelfverzekerd, slim, dom – zijn hetzelfde. Zet een meisje in een kamer vol jongens, vraag haar om er een te kiezen, en onvermijdelijk valt zij voor de brutaalste, onbeschoftste, meest egoïstische, arrogante eikel die ertussen zit. Er zijn hele websites gewijd aan dat onthutsende fenomeen, maar niemand snapt hoe het kan. Ik al helemaal niet. Waarschijnlijk is er geen verklaring voor.

‘Ik snap het serieus niet,’ gromde ik tegen mezelf.

Bij de espressomachine keek Imani toe terwijl ik mijn managersleutel in de kassa stak om Libby en Owens vergeten bestelling te annuleren. Toen ze besepte waarover ik het had, grijnsde ze. ‘Je bedoelt dat stelletje dat hier net was? Dat dacht ik ook al. Hoe heeft ze het voor elkaar gekregen om hem te strikken? Ik zou haar geheim wel willen weten.’

Imani zuchtte dromerig, waarmee ze mijn punt over vrouwen en klootzakken bewees. Ik had me niet staan afvragen hoe ze hem had gestrikt. Ik vroeg me af wat ze met hem dééd. Maar ik begreep Imani’s verwarring wel. Libby Garrett is niet bepaald mooi in conventionele zin. O, ze heeft ook heel mooie kanten – een heel gave huid, grote lichtbruine ogen, lippen waarover je je afvraagt hoe ze zouden smaken, en een stralende glimlach. Maar bovenal heeft ze de vurigste persoonlijkheid die ik ooit ben tegengekomen. Ze heeft een scherpe tong en een gestoord gevoel voor humor. Ze is slim, grappig en zelfverzekerd. Of althans, ze wás zelfverzekerd voordat

Owen Jackson in beeld kwam. Sinds Libby iets met Owen heeft, is ze niet meer hetzelfde als voorheen.

Ik stond nog steeds te briesen van die ontmoeting toen Libby's beste vriendin Avery binnenkwam met haar vriend en een groepje vrienden van school. Allemaal keken ze grimmig, en het stille meisje – Tara – was in tranen. 'Zware nederlaag?' vroeg ik aan Avery toen zij en Grayson naar de toonbank kwamen.

Ik had Avery ongeveer zeven maanden eerder aangenomen bij Jo's. Ze was mijn betrouwbaarste personeelslid en mijn lievelingscollega om mee te werken, omdat zij de enige medewerker was die jonger was dan ik. Het viel soms niet mee om manager te zijn van mensen die een stuk ouder waren dan ik. Imani ging wel, omdat ze me mocht, maar toch bleef ze een moederkloek. Avery was daarentegen echt een maatje van me geworden, en maatjes had ik niet veel.

Ik roosterde Avery zo vaak mogelijk samen met mezelf in. We werkten bijna altijd samen op zaterdag en zondag, maar ze had een dag vrij genomen omdat haar bètaclub van school vandaag een belangrijke wedstrijd had.

'Was het maar zo simpel,' zei Avery zuchtend. 'Brandon en Levi hebben de derde plaats behaald, en Aiden en ik hebben een eervolle vermelding gekregen.'

Ik was in de war. 'Maar dat is dan toch goed?'

'Heel goed,' beaamde Avery. 'Wat het alleen maar erger maakte voor Tara toen Libby niet kwam opdagen en ze er alleen voor stond. Tara is zo verlegen, toen ze haar kraam in haar eentje moest bemannen, kreeg ze de zenuwen en kon ze haar presentatie voor de jury niet geven.'

Bruut. Die arme meid. 'Dat is ruk.'

Avery knikte. 'Het was erg. Ik snap niet wat er gebeurd is. Libby zou haar nooit zomaar laten zitten. We proberen haar de hele dag al te bellen, maar ze neemt niet op. Ik maak me echt zorgen.'

'Er is vast niets aan de hand, Aves,' verzekerde Grayson haar, en

hij trok haar even tegen zich aan. ‘Ze had waarschijnlijk gewoon autopech of zo.’

Ik voelde me onpasselijk worden. Ik wist dat Libby ook lid was van de bètaclub, maar ik had het verband niet gelegd toen ik haar had zien binnenkomen.

Avery pikte mijn veranderde stemming op. ‘Wat is er?’

Ik kon geen voorzichtige manier verzinnen om haar dit te vertellen. ‘Libby was hier net nog, ongeveer tien minuten geleden, met Owen. Zo te horen zijn ze, eh... de hele dag behoorlijk druk geweest.’

‘O nee.’ Alle kleur trok uit Avery’s gezicht weg. Ze kneep haar ogen dicht en haalde een paar keer diep adem.

Toen ze weer naar me keek, glansden haar ogen vochtig. In plaats van dat ik Owen wilde vermoorden, wilde ik nu wat gezond verstand in Libby meppen. Ik vond het vreselijk voor Tara, maar nog vreselijker voor Avery, omdat ik wist hoe het voelde wanneer iemand van wie je hield zichzelf schaadde.

Avery moest alle veranderingen in Libby ook hebben gezien, net als ik. Avery was zo zorgzaam en onzelfzuchtig; ze was dood-ongerust om haar beste vriendin, en Libby had geen idee dat ze Avery pijn deed.

‘Zou je me een plezier willen doen en dat niet tegen mijn vrienden willen zeggen?’ vroeg Avery toen ze zich herpakt had. ‘Tara is al genoeg gekwetst vandaag.’

‘Natuurlijk.’ Ik pakte een bordje en schoof een warme scone, net uit de oven, over de toonbank naar Avery toe. Toen schonk ik een beker warme chocolademelk in met een grote dot slagroom erop. ‘Voor Tara. Warme chocolademelk en baksels maken altijd alles beter.’

Avery haalde nog een keer diep adem, alsof ze tranen probeerde binnen te houden, maar ze kreeg het voor elkaar om naar me te lachen. ‘Je bent de beste, Adam.’

Terwijl Avery en Grayson naar hun vrienden gingen, dacht ik

aan Libby en hoe erg ze het afgelopen jaar was veranderd. Het was begonnen met haar kleren, en toen, om redenen die mij totaal ontgingen, had ze haar haar in een verschrikkelijke kleur geverfd. Platinablond, het stond haar totaal niet. Daarna begonnen langzaam ook haar houding en haar zelfvertrouwen te veranderen. Nu was ze onnadenkend, egoïstisch, en deed ze doorlopend haar vrienden pijn. Ik wilde Owen daar de schuld van geven – en deels was het ook zijn schuld – maar Libby was degene die het vandaag verkloot had, niet Owen. Owen verpestte haar misschien, maar zij liet dat toe.

Ik mocht Libby graag, maar Avery was mijn vriendin en ik liet mensen niet klooiën met mijn vrienden. Ik zou er iets over moeten zeggen tegen Libby zodra ik de kans kreeg.

Imani onderbrak mijn gedachten. ‘Hé, Adam, de bestelwagen is er. Moet ik het even regelen?’ Ze wierp een bezorgde blik in de richting van Avery. ‘Is alles oké?’

Ik knikte. ‘Ze hebben een zware dag gehad, maar het komt wel goed. Avery regelt het. Ik neem de levering zelf wel in ontvangst.’

De bezorger, Sam, had de eerste paar dozen al uitgeladen toen ik met mijn inventarislijst de achterdeur uit stapte. ‘Hopelijk heb je flink wat ruimte vrijgemaakt,’ zei hij, terwijl hij een steekwagen vol koffiebonen door de deur reed die ik voor hem openhield. ‘De levering is een stuk groter dan normaal.’

‘Ja, we stappen over op een ander merk koffie, dus we hebben van alles nodig. Kom maar deze kant op. Ik heb vanochtend plek vrijgemaakt in de personeelsruimte.’

Bij de personeelsruimte aangekomen, hoorde ik aan de andere kant van de deur een luide kreun die niet klonk als een kreet van pijn, als je snapt wat ik bedoel. Ik duwde de deur open, en mijn angsten werden bewaarheid. ‘Verdomme!’

‘O, shit,’ zei Sam, turend over mijn schouder naar Libby en Owen, die zich in een bijzonder compromitterende, grotendeels naakte toestand bevonden.

Libby schrok zo erg dat ze van de bank viel en met een zachte plof op de vloer belandde. ‘Sorry!’ piepte ze terwijl ze naar haar shirt en beha graaide.

Ik sloeg een hand voor mijn gezicht, deels om mijn woede te verbergen, maar ook zodat ik niet zou staren naar delen van Libby waar ik niet naar hoorde te kijken, en haalde diep adem. ‘Dit is verdomme geen motel.’ Het was onmogelijk om mijn kwaadheid niet in mijn stem te laten doorklinken. ‘Jullie hebben één minuut om je aan te kleden en op te sodemieteren voordat ik de politie bel.’

Toen Owen zei dat ik ‘chill’ moest doen, draaide ik me om en stormde de kamer uit voordat ik ontslagen zou worden wegens het aanvliegen van een klant. Het maakte me niet uit dat die eikel een kop groter was dan ik en wie weet hoeveel meer spiermassa had. Als hij nog één woord zei, zou ik mijn best doen om dat knappe gezicht van hem lelijker te maken.

De deur sloeg achter me dicht en ik grimaste naar Sam. Hij probeerde een grijns te onderdrukken, maar ik zag de humor van de situatie niet in. Misschien was het anders geweest als we twee onbekenden hadden betrappt. ‘Het lijkt erop dat het nog even duurt voordat we kunnen lossen,’ zei ik. ‘Wil je een kop koffie of zo?’

Sams glimlach brak nu helemaal door. ‘Lekker.’

Ik nam hem mee naar de voorkant van de zaak, waar Imani ons nieuwsgierig aankeek. ‘Imani, kun je iets te drinken voor Sam maken? Wat hij maar wil.’

‘Tuurlijk.’ Ze keek me fronsend aan, wachtend op uitleg, maar ik was al op weg naar de hoek waar Avery en haar vrienden zaten.

Tara dronk met trillende handen uit haar mok, tussen Brandon en Levi in op de bank. ‘Bedankt voor de warme chocolademelk,’ fluisterde ze toen ik bij hen was.

‘Geen punt. Het spijt me dat je een rotdag hebt.’ Ik keek Avery aan. ‘Kunnen we even praten?’

Toen ze mijn grimmige gezicht zag, stond Avery op en trok ze Grayson mee. Ik bracht ze naar het gangetje naast de toiletten dat

leidde naar de achterkant van de zaak. ‘Wat is er?’ vroeg Avery.

Haar timing was perfect. Ze had het nog maar amper gevraagd toen Libby en Owen giechelend en zoenend de personeelsruimte uit kwamen. Ze botsten samen tegen een muur, zonder ons te zien. ‘Dat stiekeme seksen op een openbare plek was superheet,’ zei Owen vlak voordat hij zijn tong weer in Libby’s mond stopte. Tussen het zoenen door zei hij: ‘Laten we ergens anders heen gaan. Wat dacht je van de bioscoop? Het is midden op de dag. We kunnen vast wel een lege bioscoopzaal vinden.’

‘Straks snappen ze ons en gaan we de gevangenis in.’

‘Je hebt een rok aan. We kunnen het discreet doen.’

Chic, hoor. Wat een zak.

‘Kom op, Libby,’ kreunde Owen. ‘We moeten dit nog afmaken.’

Ik schraapte mijn keel om hun aandacht te trekken. Ze grinnikten weer, totdat ze in de gaten kregen dat Avery en Grayson bij me waren en geschokt naar hen staarden.

‘Avery!’ riep Libby. Ze duwde Owen van zich af en probeerde haar kleren en haar te fatsoeneren. ‘Hé! Hoi! Ik wist niet dat je vandaag moest werken. Ik zag je niet toen we binnenkwamen.’

Avery’s kleine handen balden zich tot vuisten met witte knokkels. ‘Ik werk ook niet vandaag. Ik had andere plannen. Met jóú. Weet je nog?’

Libby fronste, overduidelijk nog steeds niet denkend aan de wetenschapsbeurs. Voordat Avery nog iets kon zeggen, deed Grayson dat. ‘Gast,’ zei hij tegen Owen. ‘Ik dacht dat jij een of andere familietoestand had dit hele weekend.’

‘Ja,’ zei Owen. ‘Ik bedoel, dat is ook zo. Ik was... We waren alleen maar...’

‘Aan het seksen in de personeelsruimte,’ vulde ik aan toen zijn stem wegstierf.

Owen keek me kwaad aan, maar hij schaamde zich te erg om iets te zeggen. Zijn gezicht werd knalrood en hij kromp ineen toen hij Graysons blik zag.

Grayson grijnsde naar hem. ‘Je had gewoon kunnen zeggen dat je Libby dit weekend wilde opzoeken. Avery en ik weten heus wel dat jullie al bijna een jaar iets met elkaar hebben.’

Owen bloosde zo hevig dat hij bijna paars aanliep. ‘We hebben niks,’ mompelde hij. ‘We zijn alleen maar... vrienden.’ Hij kromp weer ineem.

Hoezeer ik ook mijn best had gedaan om een pokerface in stand te houden, mijn ogen werden groot als schoteltjes. Libby ging al bijna een jaar met hem om, maar hij wilde niet eens toegeven dat er iets tussen hen was? Zelfs niet aan Avery en Gráyson? Die gast was nog erger dan ik dacht.

Libby’s schouders kwamen omhoog. Ze keek naar de grond en probeerde te verbergen hoe gekwetst ze was.

Toen ik haar pijn zag, alweer door die eikel, keek ik kwaad naar Owen. ‘Vriénden?’ Ik had eigenlijk niet echt een rol in dit gesprek, want ik kende Owen of Libby niet eens goed, maar ik kon me niet meer inhouden. ‘Als je echt haar vriénd was, dan zou je niet alleen hierheen komen wanneer jij daar zin in had, met haar doen waar jij zin in had, en dan weer weggaan zonder toe te geven dat je wat voor relatie dan ook met haar hebt. Jij bent haar vriend niet. Je gebruikt haar alleen maar.’

Iedereen leek geschrokken van mijn uitbarsting, en nu was Owen eindelijk kwaad genoeg om zich tegen me te keren. Hij stapte naar me toe en porde met zijn vinger in mijn borst. ‘Dit gaat jou niks aan, klojo. Als jij je nou eens met je eigen zaken bemoeit?’

Ik bond niet in. Hij was groter dan ik, maar ik had vaak genoeg gevochten. Mensen onderschatten me. ‘Als jij nou eens met je záken oprot uit deze zaak. En kom niet meer terug, anders bel ik de politie.’

Owens handen werden vuisten, en de mijne ook. Grayson trok Owen aan zijn schouder naar achteren, terwijl Avery een hand op mijn arm legde.

‘Sorry, Adam,’ fluisterde ze. ‘Ik zorg wel dat ze weggaan. Ik zorg

wel dat ze niet terugkomen. Grayson, laat jij hem eruit via de achterdeur?’

Grayson knikte. Hij glimlachte verontschuldigend naar mij en duwde Owen door de gang en de achterdeur naar het steegje.

‘Adam, het spijt me echt,’ zei Avery.

‘Waar zou jij spijt van moeten hebben?’ snauwde Libby. ‘Hij is degene die hier een hele toestand van maakt.’ Ze keek boos naar mij. ‘Waar heb jij eigenlijk last van? We hebben toch niemand kwaad gedaan?’

Niemand kwaad gedaan? Libby was echt frustrerend. Toen ik de pijn op Avery’s gezicht zag, kon ik Libby niet met deze onzin laten doorgaan. Ik trok het niet meer. ‘Juist. Jullie hebben niemand kwaad gedaan. Behalve je beste vriendin. En je bètaclub. Je partner zit voor in de zaak op een bank, in tranen, ze is er kapot van dat je haar vandaag hebt laten zitten. Hoe denk je dat zij zich zal voelen als ze beseft dat ze zich moest terugtrekken uit de wetenschapsbeurs omdat jij lag te wippen met een of andere eikel die niet eens om je geeft, en daardoor niet kwam opdagen?’

Alle kleur trok uit Libby’s gezicht weg. Langzaam ging haar hand naar haar mond en ze hapte naar adem. Ze draaide zich met een ruk naar Avery om, in paniek. ‘Avery...’ Haar stem brak door een overstelpend schuldgevoel. ‘Het spijt me zó erg. Owen verraste me gisteravond en toen ben ik het totaal vergeten.’

Avery keek eindelijk naar haar; kwaad en met glanzende ogen. ‘We hebben de hele dag geprobeerd je te bellen.’

Libby grimaste. ‘Ik ben gisteravond in de jacuzzi gevallen. Mijn telefoon was verzopen.’

‘Tara kreeg het niet voor elkaar om in haar eentje de presentatie te doen,’ zei Avery. ‘Ze moest zich terugtrekken uit de wedstrijd. Ze is er kapót van.’

Libby slikte zo moeizaam dat ik het hoorde. Ze schudde haar hoofd en fluisterde: ‘Ik heb het verkloot.’

Toen Avery naar haar schoenen keek en niets kon uitbren-

gen, antwoordde ik voor haar. ‘Ja, inderdaad. Erger dan je beseft.’ Ik zat nog steeds vol amper ingehouden razernij. ‘Weet je wel hoeveel hygiëne- en veiligheidsregels jullie vandaag hebben overtreden? Hoeveel wétten? Weet je wel wat er gebeurt als Sam besluit melding te maken van wat hij heeft gezien? Jo’s zou aan een onderzoek onderworpen kunnen worden. Daaruit kunnen allerlei boetes en rechtszaken voortkomen. Ze zouden de tent kunnen sluiten.’

‘Luister, het spijt me, oké? Ik zal het nooit meer doen.’

‘Dat heb je verrekke goed. Jij en je vriénd worden allebei levenslang uit deze zaak verbannen. Als ik je hier nog één keer zie, bel ik de politie. Ik kan het me niet veroorloven om mijn baan kwijt te raken omdat een of andere egoïstische chick erop kickt om te seksen in het openbaar.’

Ik wist dat die woorden een vergissing waren toen ze mijn mond uit kwamen, maar toen was het al te laat om ze terug te nemen. Ik was gewoon enorm gefrustreerd, en ik was er nooit goed in geweest om mezelf te beheersen; vooral niet wanneer ik kwaad was. Ik vond Libby Garrett al zo lang leuk, en ik haatte wat ze zichzelf aandeed. Ik haatte de persoon die ze begon te worden.

Libby deinsde achteruit alsof ik haar een klap had gegeven, en haar gezicht werd een beetje groen. Ik wilde mijn verontschuldigingen aanbieden, maar ik wist niet hoe ik dat moest doen zonder mijn woorden terug te nemen. Hoe kwetsend ook, het was wel de waarheid.

Er viel een gespannen stilte tussen ons, en toen draaide Libby zich abrupt om en vertrok. Ik hoorde de geschokte kreten van haar vrienden toen ze naar de voorkant van de zaak beende en voelde me rot omdat ik er niet aan had gedacht om haar ook via de achterdeur te laten weggaan. Tara had hier vandaag geen behoefte aan.

Ik keek even naar Avery, trok mijn wenkbrauwen naar haar op om te vragen of we erheen moesten gaan om die ramp af te wenden, maar Avery lette niet op mij. Ze stond tegen de muur geleund

alsof die haar overeind moest houden en had haar handen voor haar gezicht geslagen. Toen ik besepte dat ze huilde – met harde, heftige snikken – sleepte ik haar mee naar de personeelsruimte.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Libby Garrett Intervention*

Verschenen bij Bluefields Creative

© 2015 Kelly Oram

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagafbeelding: Lennart Wolfert

Omslagontwerp: Lennart Wolfert

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6384 5 (e-book 978 90 261 6385 2)

NUR 284, 285